

Rush

Sam Wilberry

Rush

Szivárványálom könyvek sorozat

© Rush

Copyright © Sam Wilberry

© Szivárványalom könyvek sorozat, 2018

Szerkesztő: Tira Nael

Olvasószerkesztő: Betty Forester

Előlvásó: Varga Levente

Borítóterv: Golovics Gergely, Sam Wilberry

Borítómodellek: Nyeső Márk, Márton Andris

Kiadja az mWave Networks Kft.

Felelős kiadó: Golovics Gergely ügyvezető

ISBN 978-615-00-3414-0

További köteteinket megrendelheti a

www.szivarvanyalom.hu oldalon.

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Alexnek.

*Bárhol és bárhogyan is legyél, szeretném hinni, hogy
minden rendben van.*

Az utolsó szó jogán

Én rád néztem, te elfordultál
Én akartalak, te tartottál tőlem
Én hívtalak, te visszautasítottál
Összeraktalak, szétestél
Felemeltelek, lezuhantál
És játszottuk, játszottuk ezt a játékot
az idő eleven és végtelen égboltján.

Sam Wilberry

Sodródott.

A haláleset után a testét roncsoló méreg a csontjaiba is beette magát, átformálta és megtörte.

Nem látta értelmét az életének. A múltja elhalványult a jelen áttörhetetlen fala mögött. Nem tudta megmondani, ki is volt a tragédia előtt... A tükörbe nézve beesett arcát, karikás szemét és halottsápadt bőrét látta. A bordáit egyenként meg tudta számolni, a kézfeje pedig csontos volt, akár egy aggastyáné. Szervedett – ez a legjobb szó rá. Nem találta önmagát, teljesen elveszett. Nem élt, csak létezett.

A pokoli érzések minden egyes nappal egyre jobban kínozták. Voltak pillanatok, amikor azt hitte, végre meghal. Végre feladja az életnek nevezett kényszerű rabságot, amiben egy értéktelen senkiként tengődött. Mégsem történt meg. Sokszor volt mélyponton, de valahogy mindig kilábalt belőle...

Ugyan sok mindent elfelejtett a múltjából, egyetlen emlék – mind közül a legrosszabb – megmaradt. A gyász. Azokban a percekben is emlékezett a marcangoló érzésre, ha éppen nem volt teljesen józan. Tisztán emlékezett a sokkra, a tagadás pillanataira, az elképesztő erejű fájdalomra, ami darabokra akarta tépni. Szétroncsolódott lelke pedig egyre rosszabb állapotba került.

Akiről azt hitte, egy angyal, arról később kiderült, hogy csúnyán elárulta. Senki sem mentette meg. Senki. Csak még inkább tönkre akarták tenni, hogy minden erejét elveszítse, és már ne lássa az élet értelmét. Így hát elfogadta... Elfogadta, hogy egy szarkupac, és semmi említésre méltót nem tesz hozzá a világhoz. Hogy az ő létezése nem számít.

A napjai összefolytak. Sokszor nem volt önmagánál, de igazából örült. Örült, hogy nem kell éreznie a gyászt. Az mindennél rosszabb volt, és tudta... Tudta, hogy képtelen lenne a vállán cipelni a fájalmát. A bukását.

Felelősnek érezte magát azért, ami történt. Valójában kár volt ezen gondolkodnia. A múlt megváltoztathatatlan. És pontosan ez a keserű tudat taszította az örületbe.

Már semmi sem lehet olyan, mint régen. Soha többé. Ebbe a gondolatba szinte beleroppant, és elhatározta, hogy nem emészti magát túl sokat. Inkább hagyja, hogy a testében keringő gyilkos méreg végre megölje...

ÁBEL

Akkor is ott állt ő, két székkal odébb. Az órámra pillantottam, a megszokott időpont visszatérő barátként üdvözölt.

21:10

Unottan karolt az egyik ajtó melletti kapaszkodóba, a fejét a hideg fémnek döntötte, a tekintete fájdalmasan elveszettnek tűnt, mint aki kétségbeesetten keresi a helyét a világban. Ettől önkéntelenül összeszorult a szívem, a mellkasomat megülő nyomasztó érzés belülről akart szétroppantani. Mi lehet a története?

Körülöttem többen toporogtak, mégis úgy éreztem, mintha kettesben lennék a titokzatos idegennel, akinek még a göndör, rendezetlen haja is kíváncsiságot ébresztett bennem. Érdekesebbnek találtam, mint az odakint ólálkodó, titkokkal teli éjszakát. Vajon milyen körülmények között élhet?

A gesztenyebarna fürtök lágy eséssel söpörték a tarkóját; a szeme kéken fénylett, olyan kéken, mint a tenger vize a napfény függőnye mögött. A tekintete mégis hűvös volt. Zárkózott.

Megálltunk a Blahánál, újabb két tucatnyi ember szállt fel, közben már az ajtók összezáródását jelző hang sípolt a fülemben. Lábujjhegyre álltam, úgy, hogy senki ne láthassa, és lopva a hullámos hajú idegen felé bámultam. Akkor már hetek óta figyeltem, és a bennem sorra felbukkanó kérdéseken kívül három dolog tűnt fel:

Soha nem néz ki az ablakon.

Mindig ugyanoda áll, a második ajtó mellé, szorosan a korlátnak dőlve.

Általában kék pulóvert visel, feltűrt ujjal – a kézfejétől egészen a könyökéig hegek végtelen sora látható.

Amikor először pillantottam meg, szörnyen megdöbbsentem. Valóban ennyire mazochista lenne?

Balra araszoltam három lépést, ezzel közelebb kerülve a nagyjából húszéves sráchoz. Az ujjaim megszorultak a válltáskám pántján, amikor ismét megpillantottam a karját csúfító sebhelyeket.

Merev tekintettel szemléltem a bőrét tarkító vágásokat, amelyek némán ordították a fájdalmát, egy vélhetően nehéz sors rémségekkal átítatott perceit. Rossz volt nézni. Az agyam ösztönösen beindult. Borzalmas képek jelentek meg az elmém vetítövásznán. Félrefordítottam a fejem, és kiengedtem a tüdőmben rekedt sóhaj, azonban a szorító fájdalom nem akart eltűnni a mellkasomból.

Bárcsak lett volna merszem megszólítani, és kérdezni, kérdezni bármit, bár valószínűleg meredten bámulna előre, az elutasítás árca mögött.

Az embereknek már egy sebhelyekkel teli, láthatóan megtört srác jelenléte sem keltette fel a figyelmét. A többség a telefonja képernyőjébe burkolózott, olvasta az értelmes híreket és játszott a bamba játékokkal, miközben a srác ott állt a tömegben egyedül és magányosan, bámulta a cipője orrát, és moccanatlanul utazott.

Akkor már több, mint egy hónapja utaztam vele. Már az első hét után elhatároztam, hogy valamikor kedvesen beszélgetésbe elegyedem vele, de a gyávaság keresztülhúzta a terveim, ahányszor csak próbálkozni akartam. Így maradtak a ki nem mondott kérdések, a soha meg nem történt párbeszéd, a folyamatos képzelgés arról, mi lehet vele, hogyan élhet, hogyan jutott idáig...

Addigra már számtalanszor feltettem a kérdést, miért érdekel ennyire, de nem találtam rá megfelelő választ. Talán vonzottak a nehéz sorsok, a segítségre szoruló lelkek. Általában letudtam magamban ennyivel, aztán visszamentem másnap, edzés után. Majd újra és újra. Ő természetesen mindig ott állt, erőtlenül leejtett vállakkal, előrehajtott fejjel – mint aki már élni sem kíván.

Lefekvés előtt néha újra eszembe jutott a 4-es 6-os különce. A titokzatos utas, aki nem hagyott nyugodni.

Egyáltalán... Van rendes otthona? Vagy otthontalan a hazájában, és az utcákat rója egy kis melegséget és szeretetet

keresve? Az esőben fürdik, és az éjszaka sötétségével takarózik esténként?

Reméltem, nem. Mégis... *Talán bántalmazták. Pofon csattan az állán... Megverik... Kínózzák... Hangok a fejében – ordítások. A kín tüze végigmossa a testét, és – hogy tompítsa a lelki fájdalmait – saját magát sebezi meg.*

Ilyenkor a gondolatok láthatatlan ujjakként fojtogattak. Azt kívántam, bárcsak mindez illúzió lenne, az elmém játéka. Valamiért minduntalan ez a szörnyű látomás kínozott, akár egy visszatérő rémálom. Már akkor sejtettem, hogy nem lehet egyszerű élete – ordított róla.

Utána rendszerint azon gondolkodtam, hogy talán a barátai, a társai elnyomásában részesült, nem értették meg, kiközösítették, egyedül érezte magát, de otthon szerető család várta, ami biztos támaszt nyújtott számára. Vagy nemrég szakított a barátnőjével, és így oldotta meg magában?

A lehetőségek száma végtelen volt, a kérdések megválaszolatlanul kongtak bennem.

Egy-egy ilyen hosszú elmélkedés után mindig fáradtan rázódtam vissza a valóságba.

Egy piros lámpa előtt torpantunk meg, amikor feltűnt, hogy a srác nagyokat pislogva felém fordult, és a cipőm orrára bökött. A szám tátva maradt. Óvatosan megszólalt:

– Kicsúszott a pénztárcád. – Férfiasan mély, kellemes hangja átjárta a tudatomat. Utazásaink során először emelte fel a fejét és húzta ki magát. Korábban csupán félprofilból szemléltem

tengerkék szeme sarkát, orra egyenes ívét és járomcsontja vonalát. Lenéztem, és valóban ott láttam az elejtett bőrtárcám.

– Ó, kösz! – motyogtam zavartan, és lehajoltam, hogy visszaszerezsem. – Ez igazán rendes tőled! – hálálkodtam. – Nem is tudom, mit csináltam volna... Kevés emberbe szorult ennyi jóérzés! – bólogattam szorosán ölelve a táskámat. Már közeledtünk a Corvin-negyedhez, le kellett szállnom.

– Tudom – felelte. – Pár hónappal ezelőtt pontosan így jártam, csakhogy nekem senki sem szólt... – A hangjában visszafojtott szemrehányás ólálkodott. Nem tudtam megállapítani, mindezt maró gúnyjal vagy jeges érdektelenséggel közölte.

– Sajnálom – szóltam őszinte átérzéssel. – Merre mész?

– Dolgozni. Általában fél órával korábban indulok. Melő előtt jó egy kicsit kiszellőztetni a fejeimet. – Bólintottam. Nem gondolkodtam túl sokat, nem vacilláltam, hogy illendő-e ilyesmit felvetni, jelentőségteljesen rápillantottam, és feltettem a kérdést, ami már hetek óta az agyamban motoszkált:

– Figyelj, én is arra megyek, és szívesen meginnék valamit séta közben. – Izgatottan vártam a választ. Láttam a félelmet a szemében, a bizonytalanságot, a kételyt. Fogalma sem volt, mit válaszoljon. Nehéz helyzetbe hoztam.

– Én... – kezdett bele szerencsétlenül. Minden erőmet össze kellett szednem, nehogy önkéntelenül elmosolyodjak.

– Csak egy pohár valami – vontam meg a vállam. – Nincsenek elvárások, nincs semmi – biztosítottam. Ettől láthatóan felengedett.

– Jó – felelte. – Rendes srácnak tűnsz. Meglepett, hogy ilyen közvetlen vagy!

Meglepett, hogy ilyen közvetlen vagy! Ez a mondat erős visszhangot vert a fejemben. *Meglepett, hogy ilyen közvetlen vagy!*

Az egész úgy ért véget, mintha vezetéket vágnának el. Nem történt semmi. Nem ejtettem el a pénztárcám, nem szólított le a srác, sőt, még csak közelebb sem léptem hozzá. A valóság helyett ismét az elmémben veszttem el. Minden olyan, mint volt.

A hangosbemondó szerint a Corvin-negyed következett. Enyhe szomorúsággal vártam, hogy a sárga szerelvény befusson a megállóhelyre, és átkoztam magam a gyávaságom miatt. Nyíltak az ajtók, a srác ki akart szállni, de a táskájából kicsúszott egy fakóbarna sál. Fürgén utána kaptam, és megkocogtattam a vállát:

– Hé, elejtetted a sálad! – suttogtam a fülébe. A fiú megfordult, azonnal különös hála villant fel az ismerős tekintetben.

– Köszönöm!

A 4-es 6-os utasa velem együtt lépett ki a villamosból. Bár ugyanabba az irányba indultunk, vélhetően két teljesen más világ várt ránk.